

ARRONDISSEMENTSRECHTBANK 'S GRAVENHAGE
Vreemdelingenkamer
Fungerend president

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak ingevolge de artikelen 8:84,
eerste lid, juncto 8:67 Algemene wet bestuursrecht en 33a en 33b
Vreemdelingenwet

Reg.nr.: AWB 00/9527 VRWET
Inzake: A
woonplaats kiezende te Den Bosch, verzoeker,
gemachtigde mr. , advocaat te Den Bosch,
tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. Y. Kalden, ambtenaar ten departemente,

1. ZITTING

Datum: 7 september 2000.

Zitting hebben:
mr. G.P. Kleijn, president,
C.A.Y. Morison-Libourel, griffier.

Ter zitting zijn verschenen verzoeker in persoon, bijgestaan door zijn
gemachtigde, en verweerder bij gemachtigde.
Als tolk is verschenen de heer F. Tahmasian.

Na het onderzoek ter zitting te hebben gesloten, heeft de president partijen
meegedeeld dat op 12 september 2000 om 10.00 uur mondeling uitspraak wordt
gedaan. De uitspraak luidt als onder 3. vermeld.

2. OVERWEGINGEN

In geschil is de niet-inwilliging d.d. 24 augustus 2000 van de aanvraag van
verzoeker om toelating als vluchteling en in verband daarmee verweerders
besluit dat de beslissing op het bezwaar hier te lande niet mag worden
afgewacht.

Verzoeker, geboren op 26 april 1979 en afkomstig uit Iran, heeft in zijn relaas het
volgende naar voren gebracht. Zijn problemen zijn begonnen in zijn jeugd.
In verband met de politieke activiteiten van zijn vader, een beroepsmilitair,
werd het gezin regelmatig bezocht door de ordediensten, zijn vader had
problemen op zijn werk, verzoeker en zijn oudere broer H hebben hun
studie niet mogen afmaken en het gezin heeft regelmatig van woonplaats
moeten veranderen. In 1993 heeft zijn vader Iran verlaten en is naar Nederland
gegaan. H is gearresteerd en heeft na zijn vrijlating in 1994 verblijf gezocht
in Turkije. In 1996 is verzoeker samen met zijn moeder en jongere broer S
naar Turkije gereisd. Het was de bedoeling om van daaruit gezamenlijk naar
Nederland te gaan om zich alhier bij verzoekers vader te voegen. H werd
echter door de Turkse politie gearresteerd en teruggestuurd naar Iran, waarna
ook verzoeker, S en hun moeder zijn teruggekeerd. H werd gedurende
zijn gevangenschap ondervraagd over de verblijfplaats van zijn vader en is
daarbij gemarteld. Verzoekers oom heeft H door middel van omkoping na
ongeveer drie maanden vrij weten te krijgen, waarna H is ondergedoken.

In de periode van 8 tot 11 juli 1999 heeft verzoeker deelgenomen aan de studentendemonstraties in Teheran. Verzoeker raakte hierbij gewond en moest in het ziekenhuis worden behandeld. Hierna is hij ondergedoken. Uit angst om gearresteerd te worden en wellicht te worden geëxecuteerd, heeft verzoeker begin oktober 1999 met behulp van zijn oom Iran verlaten en is naar Turkije gegaan. Daar hoorde hij telefonisch van zijn moeder dat er een dagvaarding voor hem was afgegeven waarin stond dat hij zich moest melden bij de ordedienst. Verzoeker heeft het vermoeden dat dit verband houdt met de demonstraties. Op 17 juli 2000 is verzoeker naar Nederland afgereisd waar hij omstreeks 7 augustus 2000 is aangekomen.

Verweerder heeft de aanvraag kennelijk ongegrond verklaard met toepassing van artikel 15c, eerste lid, aanhef en onder f, Vw, nu verzoeker bij binnenkomst hier te lande onvoldoende over documenten beschikte. Voornoemd artikel bepaalt dat een aanvraag om toelating als vluchteling niet wordt ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid ervan indien de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag om toelating, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen.

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting is de president van oordeel dat de onderhavige zaak zich leende voor afdoening volgens het AC-model. Daartoe zij overwogen dat verzoeker - op grond van al hetgeen hij heeft aangevoerd - niet aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben voor vrees voor vervolging in verdragsrechtelijke zin.

De president is van oordeel dat niet gebleken is dat er zich bij verzoeker persoonlijk feiten en omstandigheden hebben voorgedaan op grond waarvan hij gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft, zulks mede nu verzoeker toerekenbaar in gebreke is gebleven documenten over te leggen waaruit zijn identiteit, nationaliteit, en reisroute zouden moeten blijken en die zijn relaas aannemelijk zouden kunnen maken. Gelijk verweerder in het bestreden besluit overweegt tast het vorenstaande de oprechtheid van verzoekers asielrelaas op voorhand aan en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid daarvan.

Voorts is de president met verweerder van oordeel dat getwijfeld dient te worden aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, nu hij zich beroept op problemen die hijzelf en de rest van het gezin zouden hebben ondervonden in verband met de politieke activiteiten van zijn vader. Uit het relaas van zijn vader komt naar voren dat deze weliswaar vanwege herhaalde deserties in het leger minder snel promotie heeft kunnen maken, doch niet dat hij vanwege politieke motieven of activiteiten in de problemen is geraakt. Verzoekers vader heeft tijdens het nader gehoor zelfs verklaard nooit lid of sympathisant te zijn geweest van een politieke partij of beweging en nimmer politieke activiteiten te hebben ontplooid.

Met betrekking tot de studentendemonstraties is de president van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van verzoekers deelname hieraan, laat staan dat hij in verband hiermee door de autoriteiten zou worden gezocht. Weliswaar stelt verzoeker dat hij in verband met deze demonstraties door de Sepah is opgeroepen doch zijn verklaringen zijn wat dit betreft niet eensluidend. Verzoeker heeft (overigens eerst in bezwaar) een fotokopie van twee oproepen, gedateerd respectievelijk 17 en 21 juli 1999, overgelegd. Deze oproepen zouden, toen verzoeker nog in Iran verbleef, aan zijn moeder zijn uitgereikt. Tijdens het nader gehoor heeft verzoeker echter verklaard dat hij tijdens zijn verblijf in Turkije van zijn moeder vernam dat er een dagvaarding voor hem was afgegeven op het adres van zijn oom.

Verzoeker is bovendien niet in het bezit van de originele oproepen. De thans overgelegde fotokopie heeft zijn moeder hem onlangs via de fax toegezonden.

AWB 00/9527 VRWET

Uit deze documenten blijkt niet op grond waarvan hij zou zijn opgeroepen. Dat hij zich bij de autoriteiten zou moeten melden in verband met zijn deelname aan de demonstraties baseert verzoeker dan ook slechts op vermoedens.

Tenslotte overweegt de president dat het feit dat verzoeker, na zijn deelname aan de demonstraties en alvorens hier in Nederland de bescherming van het Verdrag in te roepen, nog drie maanden in Iran is gebleven en vervolgens tien maanden in Istanbul heeft gewoond en gewerkt zonder aldaar een asielverzoek in te dienen dan wel de bescherming in te roepen van de UNHCR, er niet op wijst dat hij zich in een acute vluchtsituatie bevond.

Gelet op het bovenstaande is de president van oordeel dat verweerder bij het bestreden besluit terecht met toepassing van artikel 15c, eerste lid, aanhef en onder f, Vw de asielaanvraag kennelijk ongegrond heeft verklaard.

Ingevolge artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat betrokkene een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is niet aannemelijk geworden dat gedwongen terugkeer van verzoeker naar Iran strijd oplevert met artikel 3 EVRM.

Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan verweerder ambtshalve een vergunning tot verblijf in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

Op grond van het voorgaande is de president van oordeel dat verweerder terecht heeft bepaald dat er geen aanleiding was om hangende het bezwaar de uitzetting achterwege te laten. Nu voorts nader onderzoek naar het oordeel van de president redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het bezwaar met toepassing van artikel 33b Vw ongegrond verklaard.

Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht.

De president ziet in dit geval geen aanleiding tot een proceskostenveroordeling en evenmin tot vergoeding van het betaalde griffierecht.

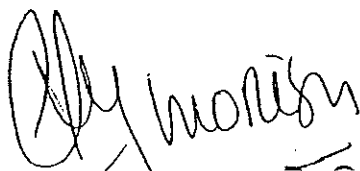
3. BESLISSING

De president:

1. wijst het verzoek om voorlopige voorziening af;
2. verklaart het bezwaar ongegrond.

4. RECHTSMIDDEL

Tegen deze uitspraak staat geen gewoon rechtsmiddel open.

Voorlopige conform

